Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціcканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 131. | Нинѣ: гр. † Онуфрія пр. рим. Іоана Хр. | Завтра: Акуліны м. Проспера | Пятниця 12 (24) червня 1892. | Входъ сонця 4 г. 2 м.; заходъ 8 г. 1 м. Баром. 764 терм. + 25·2° + 14·5°. | Рôкъ II.

Король Гумбертъ въ Почдамѣ.

Безпосередно по стрѣчи нѣмецкого цѣсаря зъ царемъ Александромъ въ Кіль и по гостинѣ вел. кн. Константина въ Нансі наступивъ приѣздъ короля Гумберта и его жены, королевои Марґариты, до Почдаму. Середъ иншихъ обставинъ можна бы сей приѣздъ италіяньского короля уважати за вôдповѣдь на двѣ повысшѝ подѣѣ; однакожь теперѣшна ситуація политична есть занадто мирна, занадто спокôйна, щобы въ тыхъ зъѣздахъ добачувати якусь звязь политичну. Италіяньска праса навѣть зъ горы заповѣдала, що выѣздъ короля Гумберта до Почдаму не буде мати нѣякого значѣня политичного, буде то лишь простый актъ чемности, ревізита королевскои пары за візиту нѣмецкого цѣсаря въ Италіи. А всежь таки годѣ вôдмовити сему зъѣздови до певнои мѣры и значѣня политичного. Певно, що на тôмъ зъѣздѣ не розходить ся о якійсь новый союзъ або о скрѣплене вже истнуючого; тридержавный союзъ, до котрого належить и Италія, стоить за надто крѣпко, щобы его на ново скрѣпляти. А всежь таки гостина италіяньского короля въ Почдамѣ, хочь бы була лишь чистымъ актомъ куртоазіѣ двôрскои, якъ то доказуе италіяньска праса, не есть и безъ певного значѣня политичного. Вже самъ фактъ, що италіяньскій король выѣхавъ до Нѣмеччины въ супроводѣ свого міністра справъ заграничныхъ, Бріна, есть доказомъ, що той выѣздъ не бувъ такъ зовсѣмъ и безъ значѣня политичного. Передовсѣмъ треба тутъ мати двѣ рѣчи на оцѣ: внутрѣшне положене въ самôй Италіи и призначене еѣ въ евентуальнôй вôйнѣ, а дальше й деякѝ факты зъ самои гостины въ Почдамѣ.

Въ Италіи, якъ звѣстно, есть зъ давенъ давна партія републиканьска, котра кокетуе зъ Францією а котра хотѣла бы конче некористне положене фінансове въ Италіи выкористати въ тôй цѣли, щобы довести до якоись змѣны въ политицѣ а може и до розрыву зъ Нѣмеччиною. Той прикрый станъ фінансовый есть и причиною, що въ Италіи въ послѣдныхъ часахъ почали змѣняти ся кабінеты оденъ за другимъ и почали выходити на верхъ люде мало знанѝ въ свѣтѣ политичнôмъ. Розумѣе ся, що такій станъ рѣчей не мôгъ користно вплывати на заграничнѝ вôдносины Италіѣ. Союзъ еѣ зъ Нѣмеччиною вправдѣ ще черезъ то не змѣнивъ ся, але вôнъ все таки мôгъ выкликати въ Нѣмеччинѣ якѝсь обавы що до евентуального становища Италіѣ, пôдчасъ якогось загального заколоту. Яке становище мала бы Италія заняти въ сѣмъ заколотѣ, розкрывъ недавно кн. Бісмаркъ, котрый зазначивъ при однôй нагодѣ, що Италія призначена въ тридержавнôмъ союзѣ на то, щобы дати Австріи можнôсть звернути всѣ свои силы на всхôдъ. Коли отже король Гумбертъ рѣшивъ ся поѣхати до Нѣмеччины, а звѣстно що вôнъ чекавъ ажь на ту пору, коли у него уладять ся яко тако справы кабінетовѝ, то не буде въ тôмъ нѣчого неможливого, коли припустимо, що вôнъ попри вôддане візиты нѣмецкому цѣсареви хотѣвъ и задокументовати, що дружнѝ вôдносины межи обома державами въ нѣчôмъ не змѣнили ся, хочь давно вже змѣнили ся тѝ люде, що ихъ навязали; хотѣвъ дати доказъ, що змѣны кабінетовѝ въ его краю не въ силѣ змѣнити давныхъ вôдносинъ и кождый новый міністеръ буде ихъ придержуватись по давному. Такъ зрозумѣвъ сю его гостину и нѣмецкій цѣсарь, коли въ тоастѣ своѣмъ потвердивъ давнѝ дружнѝ вôдносины, якѝ вяжуть родину Гогенцоллернôвъ зъ родиною сабавдскою, и коли надавъ Бринови великій хрестъ ордера червоного орла. Ба, колибъ повѣрити найновѣйшимъ вѣстямъ зъ Берлина, то гостина короля Гумберта въ Почдамѣ мала бы навѣть и якесь велике значѣне политичне. Ото доносять зъ вôдтамъ, що нѣмецкій канцлеръ Капріві переговорювавъ оногды въ якихсь важныхъ справахъ зъ италіяньскимъ міністромъ и що тѝ переговоры закôнчили ся вôдтакъ успѣшно. Брінъ бувъ опôсля на довшôй авдієнціи у цѣсаря Вільгельма. Въ якôй справѣ вели ся тѝ переговоры, доси ще не звѣстно, але певно незадовго о нихъ довѣдаемось, а тогды ажь можна буде лѣпше оцѣнити значѣне гостины короля Гумберта въ Почдамѣ.

Зъ рускихъ товариствъ.

Въ виду того, що у насъ бувають далеко частѣйше пожары, якъ въ якихъ небудь иншихъ краяхъ, и що роблять звычайно далеко бôльше шкоды, якъ денебудь инде, мусить кождый признати, що сторожѣ огневѝ мають у насъ велику вагу и повиннѝ бы бути не лишь въ кождôмъ мѣстѣ и мѣсточку, але такожь и по селахъ. На жаль не можна сказати, щобы у насъ хочь бы лишь по всѣхъ мѣстахъ и мѣсточкахъ були добре зорґанізованѝ сторожѣ огневѝ; а щожь говорити о сѣльскихъ громадахъ? Тому то зъ радостію треба витати

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Дивна доля людска, — думавъ Остапъ дальше — въ нѣй крыесь якась невыслѣджена тайна Божа. Таже суть люде однѝ щасливѝ, а другѝ мовь бы вôдъ колыски призначенѝ на рôзнѝ нещастя та заводы. Однымъ плыве жите стяжкою рожевою, другимъ струею кровавою. Длячого? якъ бы знати! Та Богъ, що все урядивъ своею мудростію, мусѣвъ мати въ тôмъ цѣль, мусѣвъ зробити се добрымъ. И намъ може колись зъ горы покаже ся се яснѣйшимъ; може переконаемось, що такъ то й лѣпше. А може й дякувати мемо за муки та радуватись болями нашими. Хтожь знае, чи тѝ, що ту на хвилю щасливѝ, не суть нещасливыми въ будучности, коли ихъ се щастє земне одурить, привяже до землѣ, коли вôдтакъ въ хвили прощаня зъ землею не найдуть крилъ, щобы пôдлетѣти въ небо? Мое жите тяжке — та чи менѣ плакати на него, чи менѣ жалѣтись? Не знаю... Уродивъ ся я въ нуждѣ, вырôсъ сиротою, припадокъ добродѣйною рукою вырвавъ мене зô стану звѣрины та пôднѣсъ до людского достоинства; отворила ся душа моя, я побачивъ свѣтло, — чижь можу я нарѣкати, коли тôлько моихъ братôвъ боре ся у темнотѣ? Нѣ, нѣ! Нехай Богъ благословить и васъ, що дали менѣ не хлѣбъ та одежу, а дорогу науку и думку неоцѣнену — и тебе, Альфреде, що своею приязню душу мою зростивъ, и тебе, — що твого имени самъ передъ собою сказати не смѣю, тебе, що глянула на хлопа, якъ на чоловѣка, и тебе, що караючи и вôдтручуючи мене збудивъ у менѣ почуте власнои гôдности, пôзнане мого положеня, и всѣхъ васъ, котрыхъ я стрѣтивъ въ житю, всѣхъ, бо и заздрôсть ваша и ненависть принесли менѣ хосенъ. Нехай Богъ милуе и людей зичливыхъ и ворогôвъ моихъ и подяка Ему за мôй бôль; бо въ щастю може бувъ бы я забувъ про обовязки свои, бувъ бы знѣжнѣвъ и впавъ, а такъ терпѣне дало менѣ збрую, дало силу и думку высоку.

Зъ одушевленемъ плыли думы у молодого чоловѣка; але ось и здержавъ ся ихъ потôкъ, вôнъ зôтхнувъ и слеза, зъ котрою боровъ ся, покотила ся по обгорѣлому лицю.

— Длячогожь — подумавъ — серце тужить за молодшими лѣтами, за нуждою, за тымъ житемъ сиротскимъ, котре попередило мое справдѣшне жите? Длячого ревъ тои череды зворушивъ менѣ серце до дна, выкликуючи спомины про мои пастушѝ збытки? Длячого я плачу за моимъ сиротствомъ давнымъ, за золотою нуждою моею? Не знаю.

— А! — вôдповѣвъ собѣ — бо нема иншого щастя на земли, якъ надѣя и привидъ щастя, вôдтакъ память на тѝ мрѣѣ, вѣра въ нихъ и нѣчо бôльше... Нема иншого щастя. Щастє велике, выдумане, не було бы трѣвке, и хто знае, може бы мы, якъ въ казцѣ про Мелюзину, побачили, якъ гарна его стать перетворюесь въ гидку потвору, може бы мы вже за житя и спомины втратили. Отже лѣпше такъ, лѣпше; такъ мусѣло бути, чоломъ передъ зелѣзною конечностю.

Зъ тыми думками пôдвѣвъ голову и одеревѣлый зъ довгого сидженя, стрясъ ся, хотѣвъ встати, та недалекій шелестъ здержавъ его.

Стежкою, що спадисто бѣгла въ ярь, отѣневый деревами, сходила бѣла стать дѣвчины: ясне зъявище на тлѣ темного листя. И пѣсня зъ нею неслась, що разъ тихша та тихша. То одною то другою рукою хапало дѣвча за глôгъ, за дубчаки, за берѣзки, щобы не поховзнутись та не впасти, и щоразъ швидше йдучи, скочила вкôнци въ долину та станула майже коло дуба, пôдъ котрымъ сидѣвъ молодый чоловѣкъ. Побачивши его, крикнула мовь бы налякана, почервонѣла, розсмѣялась и пригладивши свое чорне волосе, почала оглядатись довкола, мовь бы шукала ще кого, ще чого. Она не згубила нѣчого въ дорозѣ, але зажурена оглядалась та удавала, що чогось ѣй не стае.

Молодый чоловѣкъ — то бувъ Остапъ Бондарчукъ, котрого першихъ пригодъ вы чей еще не забули. Побачивши дѣвчину вôнъ милосерно и цѣкаво глянувъ на ню и мовою народною привитавъ ся зъ нею: Добрый вечѣръ! — сказавъ.

кождый крокъ, якій робить ся въ сѣмъ напрямѣ, бо єсть надѣя, що они й тамъ будуть чимъ разъ бôльше заводити ся; треба лишь людей доброи волѣ и охоты та щирои помочи зô стороны громады, а все може удати ся. Що то не такъ дуже трудно, може послужити примѣромъ охотнича сторожа огнева „Сокôлъ“ въ Купчинцяхъ, котрои справоздане изъ загальныхъ зборôвъ, що вôдбули ся дня 12 с. м., подаємо въ слѣдуючôмъ на взорець для другихъ нашихъ громадъ сѣльскихъ.

На зборы тѝ явили ся крôмъ предсѣдателя товариства п. Климентія Жмура и членôвъ выдѣлу пп.: Павла Думки, Павла Бѣлого, Романа Оришака. Федя Флиса, Николы Гарматѣя, Федя Косара, Дмитра Быцака и Илїѣ Блажзкевича та 24 членôвъ спомагаючихъ и 40 дѣйстныхъ ще й посторонни̑ гостѣ, а то Вп. пп.: Солярскій, заступникъ секретаря Выдѣлу повѣтового; Прізе, люстраторъ повѣтовый и Шетилиньскій, инспекторъ сторожи огневои въ Тернополи; дальше: Вп. о. Йосифъ Витошиньскій зъ Денисова; Ив. Щебивлюкъ, начальникъ громады зъ Денисова, Теодоръ Содомора господаръ зъ Беневы и Мих. Гарматій господарь зъ Лучки малои.

По вôдчитаню протоколу зъ послѣдныхъ загальныхъ зборôвъ, предложивъ начальникъ п. Клим. Жмуръ слѣдуюче справоздане зъ дѣяльности товариства за часъ вôдъ 28 червня 1891 до 12 червня 1892 р.:

Укôнчивши нинѣ рôчну дѣяльнôсть нашого товариства, маю обовязокъ не лишь взглядомъ нашихъ членôвъ, але такожь цѣлôй громадѣ и повѣтови здати справу за часъ истнованя нашого товариства и поведеня тогожь. Дня 28 с. м. кôнчить ся рôкъ истнованя нашого товариства. Яко перший и одинокій приладъ до гашеня пожарôвъ, дôстали мы вôдъ громады одну сикавку до нашои розпорядимости. Изъ сею сикавкою взяли мы ся до науки и працѣ; нинѣ завдяки въ першôмъ рядѣ свѣтлому Выдѣлови повѣтовому въ Тернополи, дальше краєвому звязкови охотничихъ сторожей огневыхъ у Львовѣ и мѣсцевôй Радѣ громадскôй, маємо уже 3 сикавки и другі значнѣйші прилады до гашеня пожарôвъ, а тымъ самымъ можемо смѣлѣйше, скорѣйше и хосеннѣйше нашу добровôльну службу сповняти.

Могло бы вправдѣ у насъ лучше бути, якъ єсть, но причиною того, абы правду отверто сказати, єсть неоправдана неохота — слабый удѣлъ мѣсцевыхъ мешканцѣвъ для нашого товариства, котре жаднои иншои цѣли не має, якъ лишень ратоване маєткôвъ передовсѣмъ тутешныхъ мешканцѣвъ, а вôдтакъ и мешканцѣвъ громадъ сусѣдныхъ.

Може прийде той часъ, що они спôзнавши, що мы зъ готовостію, безкористно и зъ забутємъ на свои личні справы бѣжимо до кождого пожару и несемо помôчь, зрозумѣють нашу цѣль и приступлять до нашого товариства, а коли то наступить, можу згоры запевнити, товариство наше розвине ся широко.

Товариство наше мало въ часѣ завязаня ся 42 членôвъ спомагаючихъ, однакъ по правдѣ членôвъ спомагаючихъ числить наше товариство лишь 34 а именно: Теодоръ Завистовскій, Антôнъ Витковицкій, Альфонсъ Галашиньскій, Володиславъ Доманьскій, Стефанъ Гарматій, Павло Думка, Михайло Думка, Никола Южинъ, Федь Потѣшный, Андрухъ Думка, Юрко Олѣйникъ, Ивась Чайко, Павло Бѣлый, Федь Чорный, Тимко Боржемскій, Яцко Фіялка, Данило Орищакъ, Юрко Бѣликъ, Олекса Косаръ, Дмитро Блажкевичь, Петро Бѣлый зъ поля, Василь Брода, Чорній Павло, Демко Максимъ, Коваль Петро, Коваль Яцко, Крочакъ Матвій, Данило Ружило, Загородный Никола, Маєръ Флешнеръ, Альфредъ Діверъ, Аба Бухвальдъ, Гершь Бріфъ и Мозесъ Вестъ. Членôвъ дѣйстныхъ було всѣхъ 61; зъ тыхъ выступило 9, вôдобрано до войска 4, оденъ померъ а одного выдалено.

Наука, якъ обходити ся зъ приладами до гашеня пожарôвъ, вôдбувала ся кождои недѣлѣ и сьвята о годинѣ 3-ôй по полудни. Разомъ сходили ся пожарники на муштру въ часѣ вôдъ 28 червня 1891 р. до нинѣ 34 разôвъ въ пересѣчнôмъ числѣ по 30 пожарникôвъ.

До пожарôвъ выходжено 7 разôвъ, а именно: 1) дня 26 липня о год. 1 по полудни до пожару въ мѣсци у Теклѣ Демкôвъ въ числѣ 38 пожарникôвъ и зъ одною сикавкою; 2) дня 20 вересня 1891 о год. $11^{1}/_{2}$ передъ полуднемъ до пожару въ Городищи въ числѣ 11 пожарникôвъ и зъ одною сикавкою; 3) дня 28 вересня 1891 о год. $9^{1}/_{2}$ передъ полуднемъ до пожару въ Семакôвцяхъ въ числѣ 9 пожарникôвъ, зъ одною сикавкою, 4 коновками и 4 рыскалями; 4) дня 2 жовтня 1891 о год. 1 по полудни до пожару въ Слобôдцѣ въ числѣ 15 пожарникôвъ, зъ одною сикавкою, 6 коновками и 4 рыскалами; 5) дня 4 марта 1892 о год. 3 по полудни до пожару въ мѣсци въ канцеляріи громадскôй, въ числѣ 29 пожарникôвъ; 6) дня 12 марта 1892 о год. $11^{1}/_{2}$ передъ полуднемъ до пожару въ мѣсци у Олексы Кукурѣчки, въ числѣ 33 пожарникôвъ, зъ одною сикавкою, 8 гаками, 8 коновками и 6 рыскалями. 7) дня 30 мая 1892 о год. 12 пополудни до пожару въ мѣсци у Самуила Айнлеґера въ числѣ 40 пожарникôвъ, зъ 3 сикавками, 15 гаками, 3 бочковозами, 8 коновками и 6 рыскалями. Якъ пожарники вывязали ся зô своихъ обовязкôвъ, оцѣнити можуть найлѣпше тіи, котрі се на свои очи бачили.

По сѣмъ наступило справоздане секретаря зъ дѣяльности выдѣлу за часъ вôдъ 28 червня 1891 до 12 червня 1892.

Выдѣлъ вôдбувъ въ тôмъ часѣ 8 засѣдань, на котрыхъ радивъ надъ справами розвою товариства, закупномъ найпотрѣбнѣйшихъ приладôвъ огневыхъ и постаравъ ся о нихъ. — Залагодивъ 64 ексгібітôвъ въ рôжныхъ справахъ а именно: 21 въ справахъ розвою товариства, 2 въ справѣ инструкціѣ для корпусу, 7 въ справѣ реквізитôвъ огневыхъ, 8 въ справахъ справоздань о пожарахъ краєвому Звязкови и 26 разôвъ вôдносивъ ся до мѣсцевои зверхности громадскои въ справахъ провинъ огнево-поліційныхъ. Урядивъ вечерницѣ дня 24 сѣчня, на котрыхъ пожарники „Соколы“ прилично забавились и зъ котрыхъ вплынуло до касы товариства 2 зр. 7 кр.

Изъ справозданя касієра показуєсь, що приходу за минувшій рôкъ було 252 зр. 64 кр. На то зложились: Вкладки членьскі 30 зр. 25 кр.; даръ громады 5 зр; запомога кракôвского товар. взаимныхъ убезпеченъ 15 зр.; запомога Выдѣлу повѣтового въ Тернополи 100 зр.; запомога краєвого Звязку охотничихъ сторожей огневыхъ 20 зр.; дохôдъ зъ вечерниць 2 зр. 7 кр.; запомога кракôвского тов. взаимныхъ убезпеченъ 80 зр. и т. д. Розхôдъ выносивъ 167 зр. и 12 кр., отже осталось 85 зр. 52 кр. готôвкою въ рукахъ начальника Климентія Жмура.

До комісіѣ ревізійнои выбрано одноголосно п. Павла Думку и п. Дмитра Блажкевича. По справдженю рахункôвъ черезъ повысшу комісію, принято справоздане касове до вѣдомости и удѣлено выдѣлови абсолюторію.

Справоздане маґазинера выказало, що приборôвъ до гашеня огню и до муштры знаходить ся въ маґазинѣ на загальну суму 886 зр. и 28 кр; зъ тыхъ на вартôсть 741 зр. 50 кр. єсть власностію громады, а на 144 зр. 78 кр. власностію товариства.

По сѣмъ приступлено до выбору нового выдѣлу и выбрано одноголосно членами выдѣлу пп.: Климентія Жмура, Павла Думку, Павла Бѣлого, Романа Орищака, Федя Фли-

---

— А! добрый вечѣръ вамъ, — вôдповѣла она все червонѣючи та оглядаючись — вы ще пôдъ своимъ дубомъ?

— А щожь! Вечѣръ такій чудовый, годѣ въ хатѣ замикатись.

— Отожь и я такъ, — перебила она — прибѣгла до васъ звѣдатись, чи не потребуєте мене — до вашихъ коровъ?

— Спасибô тобѣ, Ярино, — вôдповѣвъ Остапъ — стара Лепиха вже мабуть давно ихъ подоѣла.

— Онъ якъ! — кликнула дѣвчина и зъ простотою плеснула въ руки. — Вы вже, бачу, замовили собѣ стару Лепиху: но, то бутьте здорові, коли такъ. Ой якій же ты недобрый, мôй Остапе, — додала мѣняючи що хвилѣ то *вы* то *ты*, мовь не мала вôдваги на котресь слово рѣшитись — и того не хочете, щобы я вамъ вôддячилась за те, що вы менѣ маму привели до здоровля.

— Спасибô тобѣ, Ярино, але ты сама одна при нѣй, часу не маєшь, въ хатѣ все у твоихъ рукахъ. Якъ же бы я мôгъ позволити, щобы ты ще й менѣ служила та бѣгала такъ далеко?

А чи то далеко? — живо вôдповѣла Ярина, чи то далеко? Черезъ яръ поле, а тамъ лука и дуброва, далѣ гробля и вже й село.

— А всего разомъ буде доброи пôвъ милѣ.

— Де тамъ! Вамъ то такъ здає ся далеко, бо мабуть вôдъ часу, якъ мати поздоровѣла, вы були у насъ щось лише три разы; а для мене то близько. Но, скажѣть правду, — додала наближаючись — чи ваші коровы подоені?

— Не знаю, сказавъ Остапъ — та моя Ярино, тобѣ за тымъ бѣгати и не легко и — додавъ ще тихше — и люде готові ще поговôрку на тебе пустити.

Ярина розсмѣялась и почервонѣла заразомъ та плеснула знову въ руки. — Мôй Боже; якъ на мене то й на васъ! А вы думаєте, що васъ не шанують такъ, що нѣхто й не посмѣє що злого про васъ подумати? Киньте сю думку! Огъ красше скажѣть правду, я вамъ надоѣла и вы волите Лепиху, бо Леписѣ дасьте молока, скажете „добрый вечѣръ“ тай годѣ; а я спокою не даю, мушу балакати, мушу зачепити, мушу хочь глянути, а се васъ може й нудить!

Остапъ почервонѣвъ и здвигнувъ плечима. — Що тобѣ въ головѣ, Ярино? — сказавъ помалу. — Вжежь менѣ, що сиджу ту мовь на пустыни, мило зъ кимъ поговорити, мило до кого вôдозвати ся.

— Еге, зô старымъ якимъ зô знахоромъ, або зъ такимъ, що давні часы тямить, а зô мною? (Притôмъ здвигнула плечима). Но, та скажѣть менѣ, чи коровы ваші подоені? Пôду до оборы та сама подивлюсь. А якъ тамъ уже Лепиха єсть? Е, то нѣчо! то я ѣй поможу.

И попри Остапа побѣгла жваво въ городъ, що закрывавъ обору. Остапъ лишивъ ся пôдъ дубомъ, зачавъ помалу проходжуватись по муравѣ та спозирати на гарну Ярину котра вже неразъ оглянулась та усмѣхнулась до него.

Ярина справдѣ була гарна, хочь треба було незôпсутыхъ очей, щобы доглянути єѣ незвычайну красу, бо єѣ вкрывала незугарна одежа и занедбане робучихъ людей.

Та красному у всѣмъ красно и все до лиця. Мимо тѣснои подôльскои запаски, котра єѣ пышну богату стать робила выразною, мимо своєѣ грубои сорочки, мимо обпаленя, була она оріґінально и справдѣ гарною. Кругле єѣ личко хочь смаглаве, але повне крови и огню, червонѣло живо; чорні очи горѣли; носикъ у неѣ бувъ малый, простый, гарный зъ роздутыми мовь у арабского коня нôздрями; уста вузкі, малинові, маленькі, а ихъ прикраса, бѣлі зубы при темнôмъ лици здавали ся ще бѣлѣйшими. Густа коса буйна мовь подôльске збôже, обкручена довкола головы, обквѣтчана зѣлємъ, вѣнчала єѣ, такъ, якъ се видко на погрудяхъ старыхъ грецкихъ моделѣвъ. Та ще й руки та ноги були у неѣ малі и гарні, — що впрочôмъ и у селянъ часто лучає ся — тôльки они були занедбані; плечѣ мала мовь выточені. Сама сильна и высока, а въ пасѣ, обнятôмъ червонымъ волôчковымъ поясомъ, гибка и тонка, мовь недоросла дѣвчина. Зъ лиця видко було, що чутя були у неѣ пагальні, воля сильна и розумъ быстрый.

(Дальше буде).

са, Федя Косара, Дмитра Бицака, Николу Гарматія и Илію Блажкевича. По томъ промовивъ пп. Павло Думка, заступникъ предсѣдателя, и въ довшой промовѣ загрѣвъ присутныхъ членовъ до вытревалои працѣ та подякувавъ: п. Солярскому заступникови секретаря Рады повѣтовои въ Тернополи и п. Шитилиньскому, инспекторови сторожи огневои въ Тернополи за ихъ ласкаве прибутє на загальни зборы, за ихъ промовы до зобраныхъ и признанє дѣяльности нашого товариства, а п Солярскому надто за зложеный даръ въ сумѣ 15 зр. именемъ Свѣтлого Выдѣлу повѣтового въ Тернополи.

Наколи вже больше жадныхъ внесень не зголошено, предсѣдатель п. К. Жмуръ закрывъ загальни зборы окликомъ въ честь Найяснѣйшого Цѣсаря, а хоръ спѣваковъ Денисовскихъ водспѣвавъ „Многая лѣта". На томъ закончились загальни зборы, а „Соколы" забавляли ся опосля разомъ зъ запрошеными гостями при музицѣ денисовской и при участи хору денисовскихъ спѣваковъ ажь до позного вечера.

Перeглядъ політичный.

Президентъ Палаты пословъ дръ Смолька выѣзджає дня 28 с. м. на купелѣ. Ажь до тои поры закончить мабуть комісія валютова свои нарады а дня 5 липня розпочнуть ся нарады въ повной Палатѣ.

Кн. Бісмаркъ перебуває все ще у Вѣдни и выѣде нинѣ або мабуть ажь завтра. Вчера робивъ вонъ візиты и ѣздивъ по мѣстѣ. Заходивъ такожь на выставу театральну. и до реставрацій на пиво та мавъ промову до публики, въ котрой сказавъ, що буде частѣйше приѣзджати до Вѣдня. Парискій Figaro оголосивъ розмову зъ ґр. Гербертомъ Бісмаркомъ, котрый мавъ сказати, що єго батько дуже вдоволеный зъ принятя у Вѣдни. Коли Гербертови пригадано, що его батько свого часу дуже неприхильно высказувавъ ся о австро-нѣмецкомъ союзѣ торговельномъ, то вонъ сказавъ на то, що батько єго яко рольникъ могъ прецѣ думати, що Нѣмеччина буде зависима водъ Австріѣ, але вонъ союзови непротивный. Прецѣ свого часу предкладавъ такій союзъ навѣть зъ Францією и обѣцювавъ подпирати єѣ въ кольоніяхъ и Єгиптѣ.

Угорскій парляментъ ухваливъ въ третомъ читаню законъ о будовѣ зелѣзницѣ Мармарошь Сиготъ-Станіславовъ.

После Kreuz Ztg. станъ здоровля міністра Вышнеградского, котрый вернувъ до Петербурга, єсть того рода, що вонъ вже нѣколи не верне до службы.

Въ справѣ убійниковъ Белчева, противъ котрыхъ веде ся теперь процесъ въ Софіи, доноситъ Polit Corr., що актъ обжалованя доказує имъ слѣдуючи факты: Атентатъ бувъ вымѣреный не противъ Белчева, а противъ Стамболова. Убійствомъ его хотѣли зруйновати теперѣшный ладъ въ Болгаріи. Власти болгарски выкрыли всѣ слѣды зъ давна задуманого пляну атентату. Причиною того всего бувъ, якъ въ обжалованю сказано, одесскій славяньскій благотворительный комітетъ и вонъ дававъ на все грошѣ. Головнымъ аґентомъ бувъ якійсь Святославъ Міларовъ. Межи паперами Міларова найдено записку, въ котрои показує ся, що на зборахъ въ Одессѣ ухвалили були убити такожь и кн. Фердинанда, и то або застрѣлити револьверомъ або штилетомъ убити.

Новинки.

Львовъ дня 22 червня.

— **Именованя.** Є. Вел. Цѣсарь давъ ревідентови рахунковому гал. Дирекціѣ скарбовои, Теофілеви Кшишковскому, зъ нагоды перенесеня єго въ сталый спочинокъ, титулъ и характеръ радника рахункового зъ увольненємъ водъ таксы. — П. Міністеръ вѣроисповѣдань и просвѣты именувавъ ц. к. віцепрезидента краєвои Рады шкільнои Мих. Бобжиньского презесомъ, а університетского професора Авґуста Балясіца віцепрезесомъ ц. к. комісіѣ до теоретичныхъ испытовъ правительственныхъ водділу політичныхъ наукъ; водтакъ проф. унів. Тадея Пілята віцепрезесомъ такихъ же испытовъ водділу правничо-историчного у Львовѣ. — Ц. к. Міністерство скарбу именувало ґеометровъ, Володислава Зомбецкого и Володимира Волошиньского, евіденційными инспекторами въ IX. клясѣ ранґи. — Презідія ц. к. краєвои Дирекціѣ скарбу именувала концепістовъ прокураторіѣ скарбу: дра Дмитра Чипчара, дра Вінк. Балабана, дра Тадея Буяка и дра Осипа Мучковского адъюнктами галицкои прокураторіѣ скарбу въ IX. клясѣ ранґи.

— **Ґимназія въ Подґуржу.** Постановою зъ дня 22 цвѣтня с. р., позволивъ Є. Вел. Цѣсарь на отворенє новои державнои высшои ґимназіѣ въ Подґуржу зъ польскимъ языкомъ выкладовымъ. Въ наслѣдокъ сеи постановы буде вже 1 вересня с. р. отворена перша и друга кляса тои ґимназіѣ. Дальши клясы будуть отвиратись постепенно кождого року.

— **Є. Ексц. П. Намѣстникъ** звидѣвъ ѣдучи до Бережанъ ц. к. староство въ Перемышлянахъ и прибувъ 21 с. м. въ полудне до Бережанъ. Ту вчера рано о 7 годинѣ звидѣвъ руску бурсу, касарню жандармеріѣ, а водтакъ бувъ въ ґимназіи на лекціяхъ въ богато клясахъ. По звидженю мужескои школы народнои приймавъ на авдієнціи въ староствѣ гр. кат. и римо кат. духовеньство, комендантовъ водділу пѣхоты и конницѣ, выдѣлъ Рады повѣтовои, зборъ судѣвъ, професоровъ ґимназіяльныхъ и народныхъ учителѣвъ, урядниковъ почтовыхъ и скарбовыхъ, вконци кагалъ и богато приватныхъ особъ.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкільна въ Чортковѣ розписала зъ речинцемъ до 15 серпня с. р. конкурсъ на кольканайцять посадъ учительскихъ. — Головный выдѣлъ товариства „Просвѣты" у Львовѣ оголошує симъ, на подставѣ акту фундаційного зъ даты: Стрый дня 27 червня 1890 року, конкурсъ на премію „фундаціѣ имени Стефана Дубравского" въ квотѣ 90 зр. а. в. Премія тота призначена Высокоповажанымъ фундаторомъ за написанє найлѣпшои популярнои розправы въ рускомъ языцѣ — зъ исторіѣ, ґеоґрафіѣ, етноґрафіѣ, економіѣ політичнои, ґосподарства або права. Премію має право признавати головный выдѣлъ товариства „Просвѣта" у Львовѣ (при улици Вірменьской ч. 27), до котрого належить надсылати працѣ конкурсови по день 15 падолиста 1892 року. Преміована рукопись стає ся власностію товариства „Просвѣта" у Львовѣ. Рукописи непреміовани будуть звернени авторамъ. За головный выдѣлъ товариства „Просвѣта" у Львовѣ дня 16 червня 1892 р. *Дръ Омелянъ Огоновскій*, голова товариства „Просвѣта". *Иванъ Ґуляй*, секретарь тов. „Просвѣта".

— **Зъ Тернополя.** Kurjer polski доносить: Комісія выслана до розслѣду громадскои господарки въ Тернополи зложила свои дослѣды Выдѣлови краєвому. Той зарядивъ сейчасъ ліквідацію мѣскихъ рахунковъ и воднѣсъ ся до Намѣстництва зъ внесенємъ о розвязанє Рады мѣскои въ Тернополи. Чотирохъ урядниковъ тернопольского маґістрату одержало димісію, а одного тымчасово засуспендовано.

— **Посолъ Юліянъ Романчукъ** подужавъ вже такъ, що выѣзджає нинѣ о годинѣ 3-ой въ полудня на засѣданя Рады державнои до Вѣдня въ товариствѣ посла Ол. Барвѣньского.

— **Зниженє оплаты при переказахъ почтовыхъ.** Зъ днемъ 1 липня с р. входить въ житє важна змѣна що до оплаты почтовои при преказахъ почтовыхъ въ границяхъ Австро-Угорщины. Змѣна ся основує ся на томъ, що за переказы почтови ажь до 10 зр. включно буде ся платити лишь 5 кр.

— **Испытъ зрѣлости** въ ґимназіи въ Самборѣ зложили зъ водзначенємъ: Негрушь Романъ, Польнеръ Иванъ и Стефко Камиль, а зъ добрымъ поступомъ: Бараньскій Петро, Хлаповскій Казимиръ, Дидушиньскій Оставъ, Фігаверъ Ґуставъ, Ижицкій Осипъ, Люстеръ Адольфъ, Немировскій Жигмонтъ, Петровскій Олександеръ, Райцесъ Озія, Ступницкій Павло, Шутъ Едвардъ, Вільчекъ Каз., Влодекъ Романъ, Зоселъ Витовтъ, ґр. Лубѣньскій Тадей. Пять достало поправку, чотирохъ репробовано на рокъ, а двохъ не зголосилось до испиту устного.

— **Зъ гостины Чеховъ у Львовѣ.** „Дѣло" подає цѣкаву вѣстку про подвигъ якогось львовского москвофіла, що выславъ бувъ безименный листъ до п. Червеного, проводиря ческихъ „Соколовъ". Подчасъ свого побуту въ семинаріи духовной згадавъ бувъ п. Червени про россійщенє Русиновъ въ Россіи и осудивъ таку політику. Отже коли п. Червени вернувъ до дому, заставъ уже таке письмо зо Львова, надане 11 червня: „Милостивый Государь! Если Вы дѣствительно употребили словъ приведенныхъ въ пересылаемой Вамъ газетѣ (въ „Дѣлѣ), въ такомъ случаѣ примите искреннѣйше сожалѣніе. Истинный Чехъ и вообще Славянинъ не долженъ такъ говорить, ни даже думать. Єсли же „Дѣло" солгало, обличите, опровергая єту ложь въ газетахъ особливо въ львовской „Галицкой Руси". Съ истиннымъ уважаніємъ — *Русскій*". П. Червени письмо се приславъ до Львова на руки проф. Вол. Шухевича зъ такою водъ себе замѣткою: „Подла людина! Коли почувъ правду, грозить, ховаючись за анонімъ. А чи є въ свѣтѣ больший драбы надъ анонімовъ?!"

— **Нещасливый скрипникъ.** Въ селѣ Буковци въ повѣтѣ кольбушовскомъ було 13 с. м. весѣлє, на котромъ, розумѣє ся, гостѣ гуляли. А гравъ имъ до танцю якійсь бѣдный музикантъ такъ довго, що вже й гостѣ помучили ся, та перестали гуляти. Теперь треба було скрипникови заплатити. Та подохоченымъ гостямъ и въ думцѣ се не було. Скрипникъ просивъ и протестувавъ противъ такои нечетельности Се розгнѣвило пяныхъ паробковъ такъ, що они бѣдного скрипника колькома ударами убили. Налякана дружина весѣльна сейчасъ розбѣглась, але одного убійника зловлено вже и увязнено. Слѣдство въ той справѣ веде ся.

— **Громъ.** Въ Яворжнѣ въ повѣтѣ хшановскомъ ударивъ громъ въ хату муляря Кадульского, убивъ єго жѣнку, що клячала при ложку, и теля, що находилось такожь въ хатѣ. А Кадульскій упившись крѣпко на торзѣ спавъ твердымъ сномъ и здоровъ ажь рано пробудивъ ся та побачивъ, що вже ставъ вдовцемъ.

— **На перегонахъ коньскихъ въ Краковѣ** лучилась дня 22 с. м. сумна пригода. До меты бѣгли чотири конѣ. По дорозѣ мали перескакувати плоты та ровы. При першой перешкодѣ упавъ оденъ конь, на котромъ ѣхавъ поручникъ Лазаръ, такъ нещасливо, що придавивъ собою поручника, и зломивъ єму обойчикъ и два ребра. При томъ бѣгу розходилось о нагороду 1200 зр. Нагороду взявъ хто иншій, а Лазаръ готовъ калѣкою остати, або и житє стратити. При другомъ бѣгу упавъ знову оденъ конь и зломивъ собѣ крижѣ. Єго заразъ застрѣлили.

— **Король баварскій** Отто має ся щоразъ горше. Вонъ терпить, якъ звѣстно, на божевольность. Передъ мѣсяцемъ, здавалось, що стало єму лѣпше. Вонъ понимавъ, що єсть королемъ и познававъ особы, а того перше не могъ. Разъ запытавъ шамбелянъ короля, чи не хотѣвъ бы вонъ выѣхати де въ околицю та показатись народови. Тогды король водповѣвъ сумно; „Радо выѣхавъ бы я до Монахіѣ, однакъ народъ мой бажає видѣти короля здорового, а я хорый. Такъ, такъ, я хорый, напады божевольности не опускають мене!" Теперь однакъ король не тямить уже себе. Разъ забаглось єму конче ѣхати до Монахіѣ. Выѣхали зъ нимъ въ паркъ, на луку, и ту король забувши про Монахію зачавъ збирати незабудьки для своєѣ матери. Притомъ не хоче король нѣчого ѣсти. Лѣкарѣ ажь хитрости уживають, щобы єго намовити до ѣды. Король любить дуже папѣросы курити. Отже при обѣдѣ ставлять передъ него пачку папѣросовъ. Король сягає скоро за ними, та лѣкарь накрыває папѣросы серветою и каже, що перше треба зъѣсти обѣдъ, а потомъ уже курити. Король все слухає лѣкаря, ѣсть чимскорше обѣдъ, а потомъ хапає папѣросы и зтѣкає до своєи комнаты.

— **Перши загальни зборы тов. „Школьна помочь" въ Коломыи** водбудуть ся тамъ же дня 28 червня во второкъ о годинѣ 7 вечеромъ въ комнатахъ товариства „Родина". Цѣлею сего товариства єсть удѣлюванє надзору и помочи моральнои та матеріяльнои, а взглядно и цѣлого удержаня убогой руской молодежи школъ середныхъ (вымково такожь народныхъ) въ Коломыи, чи то въ окремомъ институтѣ, чи поза институтомъ. Вкладка низька: рочно найменше 1 зр. 20 кр. Цѣль товариства повинна заохотити загалъ нашихъ патріотовъ до вступленя въ члены и до запомаганя товариства.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 23 червня. Комісія валютова залагодила вже §. 10 предложеня о обѣзѣ срѣбла.

Берлинъ 23 червня. Вчера приѣхала тутъ италіяньска пара королевска, а жителѣ повитали єѣ зъ великимъ ентузіязмомъ.

Парижь 23 червня. Комунікація телеграфічна зъ Испанією перервана, бо въ Испаніи страйкують всѣ урядники телеґрафічни. Директоръ телеґрафовъ подавъ ся до димісіѣ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВѝ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, також по цукорняхъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово.** Всеж при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новѝ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.